

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ ΣΑΣΑ ΓΚΙΤΡΥ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΟΥ ΕΡΩΤΑΣ

(Ο διάσημος Γάλλος ήθοποιος και συγγραφέας Σασά Γκιτρυ εξέδωσε τελευταία τα απομνημονεύματά του, τα οποία έκαναν μεγάλη εντύπωση στον φιλολογικό και καλλιτεχνικό κόσμο της Γαλλίας. Από τα απομνημονεύματα αυτά μεταφράζουμε παρακάτω ένα εξαιρετικά χαριτωμένο κεφάλαιο, στο οποίο ο Σασά Γκιτρυ μιλάει για τον πρώτο του έρωτα).

Η ΜΟΥΝ τότε μόλις δεκατριών χρόνων. Εκείνη ήταν γοητευτική... Τι λέω; Ήταν μια από τις ωραιότερες γυναίκες του Παρισιού της εποχής της. Αυτό βέβαια δεν ήμουν σέ θέσι να το ξέρω εγώ τότε, αλλά το έμαθα αργότερα. Πάντως την εύρισκα χαριτωμένη κι αξιαγάπητη, όπως και ήταν κατά σύμπτωση.

Ήταν κόρη ενός διασημού ζωγράφου και είχε παντρευτεί τον δημοφιλέστερο θεατρικό συγγραφέα της εποχής εκείνης, ο οποίος ήταν στενός φίλος του πατέρα μου. Αργότερα έγινε και δικός μου φίλος, αλλά τότε ήμουν ακόμα συμμαθητής, φίλος και σύντροφος των παιγνιδιών του γιου του.

Σχεδόν κάθε Κυριακή πήγαινα στο σπίτι τους και έπαιρνα το τσάι μου μαζί τους. Μου άρεσε πολύ το σπίτι αυτό, όπου όλοι οι άνθρωποι ήταν ωραίοι, καλοί κι αγαπημένοι μεταξύ τους, και αν μια Κυριακή περνούσε χωρίς να πάω εκεί, στενοχωριόμουν για όλη τη βδομάδα.

Η μητέρα του μικρού μου φίλου και συντρόφου των παιγνιδιών μου είχε ένα χαμόγελο θείο και δυο υπέροχα μάτια που νόμιζες ότι σε κοιτούσαν...

Ήταν λοιπόν δυνατόν να μην την έρωτευθώ; Και πρέπει τάχα ν' απορήσω γιατί την αγαπούσα; Μια τέτοια ανεπρόσδεκτη ώμορφα όχι μόνο ένα παιδί δεκατριών ετών, όπως ήμουν εγώ τότε, αλλά κι ένα μωρό θα μπορούσε να την αγαπήσει.

Ήταν η προσωποποίηση της γοητείας. Μά ούτε για μια στιγμή δεν σκέφθηκα να της εξομολογηθώ τον έρωτά μου. Ποτέ!... Χίλιες φορές προτιμότερος απ' αυτό ο θάνατος...

Τι έπρεπε όμως να κάνω;...

Αφού μου έλειπε το θάρρος να της εξομολογηθώ τον έρωτά μου, αποφάσισα να της τόν αποδείξω...

Με ποιόν τρόπο όμως;

Απλούστατα, θά έκανα οικονομίες όλην την βδομάδα και θα έμαζευα, θά τὰ ξώδεκα όλα την Κυριακή προς χάριν της.

Και πραγματικά φυλάζα, ζηλότυπα, επί έφτα ημέρες στο το παιδιάστικο χαρτζιλίκι μου, χωρίς να ξεδέσω ούτε μια πεντάρα.

Την Κυριακή θά έκατα κι εγώ μια τρέλλα σαν τους μεγάλους.

Τέλος ξημέρωσε η Κυριακή του Θεού και, αφού μέτρησα τον θησαυρό μου, είδα ότι έχω μαζέψει όχτώ φράγκα...

Όχτώ φράγκα ήταν τότε μια δλόκληρη περιουσία για μένα...

Τι θά τὰ έκανα;

"Ω! είχα κι εγώ τον σκοπό μου...

Εφυγα λοιπόν απ' το σπίτι μου και διευθύνθηκα προς ένα από τα μεγαλύτερα άνθοπωλεία του Παρισιού.

Εκεί, διάλεξα κι αγόρασα ένα τεράστιο μπουκέτο από μενεξέδες...

Ήσαν οι ωραιότεροι μενεξέδες που είδε ποτέ ο κόσμος... Έπρεπε να τους κρατάω και με τα δυο μου χέρια για να μη μου πέσουν κάτω...

Και το άρωμά τους με μεθούσε, με τρέλαινε...

Το σχέδιό μου ήταν να πάω στο σπίτι της θεάς μου, στις δύο και να ζητήσω να δώ την ίδια, αντί να προχωρήσω στο δωμάτιο

των παιδιών, όπως έκανα συνήθως.

Διευθύνθηκα λοιπόν προς το σπίτι της, ενώ η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά και χτύπησα την πόρτα με χέρι που έτρεμε...

Αλλά η τύχη δεν μ' ευλόγησε και τόσο στην αρχή...

Ζήτησα την οικοδέσποινα από την καμαριέρα που μου άνοιξε, αλλά εκείνη μου απάντησε πως η κυρία της ήταν απασχολημένη...

Εγώ ωστόσο επέμεινα... Και στο τέλος η καμαριέρα με ώδηγησε στο μπουντουάρ, όπου θρισκόταν η κυρία της.

Την είδα!

Την είδα και η γοητεία της με μάγεψε...

Ήταν περισσότερο από κάθε άλλη φορά ωραία...

Για μια στιγμή τὰ έχασα τόσο, ώστε λίγο έλειψε να αφήσω τους μενεξέδες μου να πέσουν κάτω και να το θάλω στα πόδια...

Θεέ μου! Τι όνειρο ήταν εκείνο!...

Η αγαπημένη μου έτοιμαζόταν να βγῆ έξω και τη στιγμή εκείνη ακριβώς διώρθωνε μπροστά στον καθρέφτη τὰ χρυσόξανθα μαλλιά της.

Είχα μείνει άφωνος, την κυττούσα έκστατικός και η καρδιά μου χτυπούσε τρελλά μέσα στο στήθος μου.

Τέλος, εκείνη χωρίς να γυρίση καθόλου προς το μέρος μου, μου είπε με τη γλυκειά της φωνή που άντήχησε στ' αυτιά μου σαν υπερέκδοση μουσική:

— Καλημέρα, μικρούλη μου... Τι συμβαίνει; Γιατί ζήτησες να με δῆς;

Καθώς μιλούσε, εξακολουθούσε να κυττάζεται μέσα στον καθρέφτη. Έτσι δεν είχε δει το μπουκέτο που κρατούσα στα χέρια μου...

Τότε, κατώρθωσα να τραυλιώ:

— Νά, κυρία μου, γιατί σὰς έζήτησα...

Και τῆς έτεινα τους μενεξέδες μου.

Εκείνη τούς κύτταξε και φώναξε κατενθουσιασμένη:

— "Ω! τί ωραία λουλούδια! Τι ωραία λουλούδια..."

Εγώ πειά νόμιζα πως είχα κερδίσει το παιγνίδι.

Και τρέμοντας την έπλησίασα...

Εκείνη πήρε τότε το μπουκέτο με τους μενεξέδες στα δυο της χέρια, όπως παίρνει κανείς ένα παιδιάστικο κεφαλάκι, και τούς έφερε κοντά στο πρόσωπό της σαν να ήθελε να τους φιλήσει.

— Και τί ωραία που μυρίζουν!.. Είνε τρέλλα!

Έπειτα δέ έπρόσθεσε, απευθυνόμενη προς μένα:

— Αντίο, λοιπόν, μικρέ μου... Πήγαινε τώρα να παίξεις με τον γιό μου... Και μην ξεχάσης να πῆς στον μπαμπά σου ότι τον ευχαριστώ πολύ για τὰ ωραία λουλούδια του!...

Και βγήκε έξω από το μπουντουάρ ωραία, ουρανια, θεία, αφήνοντάς με συντριμμένο, έκμηδενισμένο, έρείπιο...

Έτσι τελείωσε ο πρώτος μου έρωτας.

Τελείωσε με μια τρομερή απογοήτευσί... Γνώρισα βέβαια και πολλές άλλες έρωτικές απογοητεύσεις στη ζωή μου, μά καμμιά, σὰς θεθικιώνω, δεν με πίκρανε, δεν μ' έκανε να πονέσω όσο αυτή...

SACHA GUITRY

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Η ΑΙΤΙΑ

— Γιατί βρίσκεστε φυλακή;

— Έξ αιτίας της μυωπίας μου.

— ;;;;

— Ναι, έξ αιτίας της μυωπίας, γιατί την ώρα που άνοιγα ένα κατάστημα δεν είδα τον πόλισημαν που με κατασκόπευε από την γωνιά του δρόμου!

Από τῆς 1 Ιανουαρίου άρχισε η διανομή του βιβλίου

«ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ»

Επίσης συνεχίζεται η διανομή των Α', Β', Γ', Ε', ΣΤ' και Ζ' βιβλίων μας:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ», του Άλφ. Κάφ, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» του Δουμά υίου, ή «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» του Άββα Πρεβό, ή «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του Λαμαρτίνου, ή «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» του Μυσσέ, ή «ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ και «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» του Άλεξάνδρου Δουμά—πατρός, «ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ, «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» του Δουμά.

Το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», για να ευχαριστήσουν τους πολυπληθείς άναγνώστας των, απέφασισαν, έκτός των βιβλίων που τους προσφέρουν κάθε μήνα ως δώρον, να τους διευκολύνουν ν' αποκτήσουν και τὰ άλλα βιβλία τῆς βιβλιοθήκης των. Έτσι, όσοι από τους άναγνώστας μας παρουσιάζουν τὰ τέσσερα δελτία, τὰ όποια χρειάζονται για να πάρουν την «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θά δύνανται να πάρουν συγχρόνως και την «ΠΛΗΓΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του Μπαλζάκ ή την «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» του Ίουλίου Βέρν πληρώνοντες ό κ τ ά δραχμάς για τὸ καθενα απ' αυτά, αντί των 20 πρὸ τιμώνται έκαστον.

